

Nagyálmos Ildikó

a halászok

*a halászok bőre sós mint a tenger
ha érdes tenyerükkel asszonyt simogatnak
nem ígérek felekirályságot
de mozdulatuk szenvedélyes és szilaj
mint a háborgó mélyvizek
szeretni úgy tudnak mint isten
érezed jelenlétét de nem tapinthatod
mielőtt a Nap felkel útra mennék
és hiába várod egy életen át
a szelet küldik hogy megsimogasson
a halászok bőre perzsel eléget
hálójukban rothadó asszonyszívek
visszahívják őket a tengerek
nem tehetsz mást hát integess*

távokról

*távokról nézlek és szeretlek
teljesen tanácstalan vagyok
hogyan öleljelek magamhoz úgy
hogy ne kopjon meg szemed fénye
hozzád érni végképp nem merek
az idő hagyott rajtad elég nyomot
a gondolattól hogy elveszítelek
pánikrohamot kapok
pedig nem akarok zsarnok lenni
nem kérek tőled egyebet
csak hogy a számba lélegezz minduntalan
mert másképp – érzem – megfulladok*

a tengert újra...

*a tengert újra látni vágyom
izgat az egyhangú messzeség
hol összeolvad a horizont
véres húsán a víz s az ég
hol lábaim nyoma a homokban
egy pillanatra de megmarad
napszíttá sóította hajamban
a szellő bambán elmatat
e lassú lapos mozdulatlant
vágyni aligha lehet
de várok míg kisodor az ár
bűzlő haltetemeket
s a mélyből isten néz felém
hiába kérdez senki nem felel
elfordulok a parton várnak rám
szememben egy halraj úszik el*

lelépek

*lelépek a tenger visszavár
gyűrött paplanjában ringó sirályok
Lear királyt játszik egy kormorán
szétszítja köztük az egész országot
a ladikból egy halász integet
vörös szakálla tengerfenéig ér
szemében elsüllyedt hajók
úgy int mint ki vissza sose tér
egy bolond ül a parton szemlesütve
számolja a homokszemeket
s míg sminkeli arcát a Hold
ujjai közt szétmorzsol egy követ*

a halász

*mikor először megláttam
egy szakadt csónakból ugrott a partra
dohányát lazán a homokba dobta
és combig merült a sekély vízben
majd mint aki a világot
a sarkából fordítja ki éppen
csörlővel kivonszolta a csónakot
rám nézett tekintete forró volt és hideg
szemében háborgó tengerek
örök idők óta égő östüzek lobogtak
s akkor tudtam eléghetek
égni akarok
napokig kerestem vártam a csónakot
reggelente meztelen fürödtem
a tengerben ahol ő lakott
jött látott és tovatűnt
lábai nyomát a homokban megcsókoltam
álmaimban vele szeretkeztem
úgy voltam övé hogy nem voltam
mennem kellett hát elhagytam őt
de vittem magamban mint Jónást a cet
belém égett mardosott kínozott
részemmé vált mint a sejtszövet
most velem van szeretem szeret
ennél reménytelenebb mi lehet*

Visszajelzés